

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/100/2014
Identifikačné číslo spisu: 1109249772
Dátum vydania rozhodnutia: 24.02.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1109249772.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: JUDr. F.P., C., zastúpený JUDr. Ľudovítom F. Idesom, advokátom so sídlom Domašská 11, P.O.BOX 21, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-110/PK-2009 zo dňa 15.10.2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/242/2010-117 zo dňa 02. októbra 2014 jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/242/2010-117 zo dňa 02.10.2014 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č.p.: SLV-110/PK-2009 z 15. októbra 2009, ktorým bolo v súlade s ustanovením § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 73/1998 Z.z.“) zamietnuté jeho odvolanie a potvrdený personálny rozkaz prezidenta Policajného zboru č. 153 z 30. júla 2009, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd dôvodil, odvolávajúc sa na ustanovenie § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z., že medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca v čase rozhodovania správnych orgánov splnil podmienky nároku na výsluhový dôchodok podľa § 38 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keďže jeho služobný

pomer trval najmenej 15 rokov a súčasne v čase rozhodovania správnych orgánov už dovŕšil vek 55 rokov (10.09.2008) doplniac, že tieto skutkové zistenia správnych orgánov tvorili po vecnej a formálnej stránke zákonné podmienky, aby mohol nadriadený služobný orgán využiť v rámci svojej diskrečnej právomoci svoje oprávnenie a prepustiť žalobcu podľa § 192 ods. 2 zákon č. 73/1998 Z.z. zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Poukázal ďalej na to, že dôvody uvedené v rozhodnutí, teda kritérium veku a splnenie nároku na výsluhový dôchodok boli v medziach zákona a žiadnym spôsobom nevybočili zo zákonného rámca zdôrazniac, že nemôže posudzovať účelnosť a vhodnosť rozhodnutia, nakoľko by tým zasiahol do právomoci, ktorá mu nepatrí. V tejto súvislosti ďalej argumentoval, že takýto postup by bol možný, len ak by diskrečná právomoc vybočila zo zákonného rámca alebo by bola zjavne neprimeraná, čo však v danom prípade preukázané nebolo a preto námietku, že by bol žalobca postupom žalovaného diskriminovaný nezohľadnil.

Uviedol, že z administratívneho spisu mal preukázané, že ako personálny rozkaz č. 153 z 30. júla 2009, ako aj napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SLV-110/PK-209 z 15. októbra 2009 obsahuje všetky predpísané zákonné náležitosti, je náležite odôvodnené a žalovaný sa v ňom dostatočne vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami vznesenými žalobcom v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu. Rovnako námietky žalobcu (umožnenie skončenia služobného pomeru dohodou, dokazovanie opodstatnenosti skončenia služobného pomeru) vyhodnotil za nespôsobilé vyvolať zmenu daných rozhodnutí a to z dôvodu, že žalovaný nemal zákonnú povinnosť aplikovať iné procesné postupy, než aké aplikoval. Za neopodstatnenú vzhliadol aj námietku žalobcu ohľadne nesprávneho doručenia odpisu napadnutého rozhodnutia dôvodiac ustanovením § 266 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z.

Za neopodstatnenú napokon poukázal aj námietku žalobcu, že v správnom konaní sa správne orgány dopustili nezákonného postupu, keď návrh na prepustenie zo štátnej služby príslušníka PZ bol predložený na personálny postup nie bezprostredným nadriadeným žalobcu (podľa žalobcu ako jediným oprávneným), ale vyšším nadriadeným - riaditeľkou Kancelárie PZ a to spôsobom, že nemohol vyčerpať ani alkvotnú časť riadnej dovolenky pred skončením služobného pomeru. Týmto postupom mal žalovaný porušiť nariadenie ministerstva vnútra č. 62/2003 o rozsahu pôsobnosti nadriadených vo veciach služobného pomeru v štátnej službe príslušníkov Policajného zboru (personálna pôsobnosť) v znení neskorších predpisov, čoho dôsledkom je podľa žalobcu neplatnosť právneho úkonu, keďže ho urobil nepríslušný nadriadený.

Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na to, že návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru nemusí vždy spracovávať bezprostredne nadriadený, pretože aj keď uvedený tak koná, spravidla môže návrh spracovať ktorýkoľvek nadriadený zaradený do personálnej pôsobnosti, pretože samotné ustanovenie § 193 ods. 1 to nevyklučuje. Avšak samotné prepustenie policajta prislúcha v danom prípade prezidentovi PZ, ktorý personálny rozkaz č. 153 dňa 30.07.2009 v súlade so zákonom aj vydal.

Z vyššie uvedených dôvodov mal za to, že žalovaný v konaní dostatočne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne právne závery, ktoré náležite odôvodnil, vrátane voľnej úvahy, ktorá podľa jeho názoru nevybočila z medzí prípustného správneho uváženia a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dôvodil ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/ OSP majúc za to, že v konaní došlo k vadám podľa § 221 OSP, konkrétne, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP) a ďalej ustanoveniami § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a f/ OSP.

Uviedol, že súd prvého stupňa vo svojom napadnutom rozsudku nesprávne vec právne posúdil preto, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci tým, že na posúdenie prípadu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného služobného správneho orgánu

nepoužil príslušné ustanovenia právneho predpisu, zákona č. 73/1998 Z.z., konkrétne ustanovenie § 2a ods. 1, ods. 2, § 3 a na základe neho vydanú podzákonnú právnu normu Nariadenie ministra vnútra SR č. 62/12004 (personálna pôsobnosť) čl. 5, čl. 6 písm. c/, najmä čl. 8 ods. 10 v nadväznosti ustanovenie § 48 ods. 3 písm. a/, § 193 ods. 1 cit. zákona, ďalej ustanovenie § 233 ods. 1, ods. 2, § 235 ods. 1, § 241 ods. 1 veta prvá, § 243 ods. 3, ods. 4, § 250 ods. 1 písm. a/, písm. b/ citovaného zákona, a použité ustanovenie § 193 ods. 1 cit. zákona nesprávne interpretoval na predmetnú právnu vec pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, v dôsledku čoho nedostatočne zistil skutkový stav veci. Takýto nezákonný postup súdu zakladá odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) OSP s poukazom na ustanovenie § 221 ods. 1 písm. h) OSP, a odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) OSP, lebo napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Konanie súdu prvého stupňa má aj inú vadu, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a to nie je napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa riadne zákonne ustanovené, čím boli porušené práva účastníka konania žalobcu podľa ustanovenia § 157 ods. 2 OSP, ako aj jeho základné právo na spravodlivý proces podľa ustanovenia § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Takýto postup súdu prvého stupňa v konaní je nezákonný a zakladá odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. b) OSP.

Taktiež je vadou konania, že súd neskúmal vôbec procesné pochybenia správneho orgánu, či uvedené procesné pochybenia správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, pritom podľa zákona ustanovenia § 250i ods. 3 OSP toto skúmať súd mal.

Súd neúplne zistil skutkový stav veci lebo nevykonal navrhované a ním súdu predložené dôkazy, napr. Nariadenie ministra vnútra SR č. 62/2004 (Personálna pôsobnosť) jeho ustanovenia čl. 5, čl. 6 písm. c) a najmä čl. 8 ods. 10 ako podzákonnej normy vydanéj podľa ustanovenie § 3 zákona č. 73/1998 Z.z. ministrom vnútra SR na zabezpečenie plnenia úloh vyplývajúcich z ustanovenia § 193 ods. 1 a § 235 ods. 1 cit. zákona vo svojom napadnutom rozsudku vôbec nezohľadnil, a v odôvodnení svojho rozsudku sa nimi nevysporiadal, že z akého dôvodu ich nepoužil na rozhodovaní pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia správneho orgánu. Takýto postup súdu je nezákonný, zakladajúci odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. c) OSP, a zároveň činí napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Taktiež zákonný dôvod na zamietnutie žaloby z ustanovenia § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., o ktoré opiera svoje napadnuté rozhodnutie súd prvého stupňa nevyplýva, takže napadnuté rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné aj pre rozpor medzi jeho výrokom, ktorý je v rozpore s jeho odôvodnením, a aj preto je napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné.

Ďalej poukázal na to, že z obsahu administratívneho spisu, z tohto dôkazu je teda na prvý pohľad zrejmé, že vzhľadom na existujúcu zákonnú právnu úpravu procesného postupu v zákone č. 73/1998 Z.z. a na základe neho vydanom podzákonnom právnom predpise N MV SR č. 62/2004 v čl. 5, čl. 6 písm. c) a najmä čl. 10, ako aj na objektívne existujúci skutkový stav, že bol ustanovený vedúci Oddelenia policajnej normotvorby Kancelárie prezidenta PZ JUDr. Z. C., ktorý bol jeho bezprostredným nadriadeným, a podľa tejto zákonnej a podzákonnej právnej úpravy bol jediným oprávneným na podanie návrhu podľa § 193 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z. na začatie konania podľa § 235 ods. 1 cit. zákona o jeho prepustení zo štátnej služby príslušníka PZ podľa § 192 ods. 2 cit. zákona. Podanie takéhoto návrhu vyššou nadriadenou JUDr. B. E., a na základe takéhoto podaného návrhu začatie konania podľa § 235 ods. 1 cit. zákona prvostupňovým správnym orgánom a vydanie rozhodnutia o jeho prepustení zo štátnej služby príslušníka PZ podľa § 192 ods. 2 cit. zákona bolo právne nemožné. Jedná sa o nulitný, ničotný právny úkon, správny akt, o nezákonnú správnu úvahu, ktorým vybočil prvostupňový správny orgán a následne druhostupňový správny orgán so zákonom stanovených hraníc zákonnej úpravy. Jedná sa o zjavné svojvoľné zneužitie správnej úvahy prvostupňovým a následne aj druhostupňovým správnym orgánom, ktorým nezákonným spôsobom bolo zasiahnuté do jeho práv a oprávnených záujmov zaručených ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z.z., a bola mu spôsobená nemajetková, ale aj majetková

ujma vyčísľiteľná v peniazoch.

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa teda nie je v súlade ani s obsahom administratívneho spisu, z ktorého vychádza a je s ním v rozpore, aj preto je napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné. Takýto postup súdu prvého stupňa podľa žalobcu je nezákonný a zakladá odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d) OSP.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu konštatujúc skutočnosť, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti zotrval na svojom vyjadrení k žalobe a navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/242/2010-117 z 02. októbra 2014 ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 212 a nasl.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. p. SLV-110/PK-2009 z 15. októbra 2009, ktorým bol personálny rozkaz prezidenta PZ č. 153 z 30. júla 2009 (o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z.) potvrdený a odvolanie žalobcu zamietnuté.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov § 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmvajúc súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. policajt môže byť prepustený zo služobného pomeru, ak spĺňa podmienky nároku na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu a dovŕšil vek 55 rokov alebo spĺňa podmienky nároku na starobný dôchodok podľa osobitného predpisu.

Podľa § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali v súlade s citovanou právnou úpravou, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v odôvodnení rozhodnutia uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli, námietkami žalobcu sa náležite zaoberali a žalovaný sa súčasne v dôvodoch svojho rozhodnutia náležite vyporiadal s odvolacími námietkami žalobcu.

Odvolací súd navyše k námietke žalobcu, že v správnom konaní sa správne orgány dopustili nezákonného postupu, keď návrh na prepustenie zo štátnej služby príslušníka PZ bol predložený na personálny postup nie bezprostredným nadriadeným žalobcu (podľa žalobcu ako jediným oprávneným), ale vyšším nadriadeným - riaditeľkou Kancelárie PZ a to spôsobom, že nemohol vyčerpať ani alikvotnú časť riadnej dovolenky pred skončením služobného pomeru, pričom týmto postupom mal žalovaný porušiť nariadenie ministerstva vnútra č. 62/2003 o rozsahu pôsobnosti nadriadených vo veciach služobného pomeru v štátnej službe príslušníkov Policajného zboru (personálna pôsobnosť) v znení neskorších predpisov, čoho dôsledkom je podľa žalobcu neplatnosť právneho úkonu, keďže ho urobil nepríslušný nadriadený, navyše dodáva: Návrh na prepustenie žalobcu podľa § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. nevyučoval s poukazom na čl. 8 ods. 10 nariadenia MV č. 62/2003, aby takýto návrh podala v čase neprítomnosti nadriadeného žalobcu (ani jeho zástupcu) s príslušnou personálnou pôsobnosťou podať návrh na prepustenie žalobcu podľa § 193 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z. vyššia nadriadená žalobcu, ktorá mala 4 stupeň personálnej pôsobnosti, t.j. riaditeľka kancelárie policajného prezidenta JUDr. B. E..

V danom prípade totiž nebol priamy nadriadený v čase podania predmetného návrhu podľa § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. v služobnom úrade, keďže bol na riadnej dovolenke. Z uvedeného treba vyvodiť, že v čase podania návrhu nebola v služobnom úrade obsadená funkcia nadriadeného (resp. jeho zástupcu) žalobcu s personálnou pôsobnosťou podať návrhy na prepustenie žalobcu podľa § 193 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z.z. Nedošlo preto zo strany prvostupňového a ani druhostupňového správneho orgánu žalobcom tvrdenému porušeniu nariadenia ministerstva vnútra č. 62/2003 o rozsahu pôsobnosti

nadriadených vo veciach služobného pomeru v štátnej službe príslušníkov Policajného zboru (personálna pôsobnosť) v znení neskorších predpisov a teda ani ostatných žalobcom v odvolaní uvádzaných tvrdení porušení zákona a Ústavy Slovenskej republiky.

Odvolací súd zdôrazňuje skutočnosť, že rozhodnutia konajúcich správnych orgánov boli vydané na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), pri aplikácii ktorej súd preskúmava iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzi a hľadísk ustanovených zákonom, neposudzujúc však účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. V tejto súvislosti dáva najvyšší súd žalobcovi do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom rozhodnutí III. ÚS 479/2011 z 26. októbra 2011 v súvislosti so správnym uvážením konštatoval, že „Všeobecné súdy mali preskúmať správne uváženie z pohľadu, či nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Ak zistili, že je v súlade s pravidlami logického uvažovania, ak podmienky takej úvahy boli zistené riadnym procesným postupom, potom súdy nemohli z tých istých skutočností vyvodzovať iné, alebo aj opačné závery, lebo by tým zasiahli do správneho uváženia príslušného správneho orgánu.“

Odvolací súd preto nemohol posudzovať, či prepustenie žalobcu bolo účelné a vhodné, keď v zhode s názorom krajského súdu mal za to, že preskúmané rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňový personálny rozkaz boli v súlade so zákonom a keďže námietky žalobcu neodôvodňujú ich zrušenie, žalobu bolo potrebné podľa § 250j ods. 1 OSP zamietnuť.

Najvyšší súd tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutí žalovaného, zhodne s názorom krajského súdu nevzhladol ich nezákonnosť, tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku súdu prvého stupňa za nedôvodné, také, ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.